

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: I. J., narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021 č. j. OAM-217/ZA-ZA12-ZA20-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl v rámci předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, domníval se, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“) v souvislosti s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Měl za to, že žalovaný vycházel z pokladů, které jsou příliš obecné a nedopadají na jeho situaci. Konstatoval, že konkrétně uvedl veškeré potíže, které měl ve vlasti se soukromými osobami. Pracoval jako x, poté co se změnila vláda v roce 2012, tak začali být pracovníci x pronásledováni, státní aparát na ně vyvíjel nátlak, aby křivě vypovídali proti předchozímu vedení x. Žalobce byl opakovaně vyslýchán prokuraturou a byl na něj vyvíjen nátlak, aby dal z x sám výpověď, což nakonec učinil. Měl tedy za pochopitelné, proč se obával obrátit na policii. Byla prošetřována kauza, která se týkala xů, žalobce sice nebyl z ničeho obviněn, ale x posílali rodině žalobce výhrůžné zprávy. Žalobce byl těmito lidmi dvakrát fyzicky napaden. Vzhledem k tomu, že žalobce a jeho kolegové z x jsou považováni za viníky incidentů ve x, tak nemůže žalobce v zemi původu najít práci. Jelikož žalobce věděl, že nemůže situaci v zemi původu vyřešit, tak vycestoval do Polska, kde potkal x, kteří jej fyzicky napadli, ani toto napadení v Polsku neohlásil. Měl za to, že žalovaný posuzoval jeho žádost výlučně na základě země původu a nezabýval se důvody, které uvedl ve své žádosti.
3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a neučinil také závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí. V podrobnostech plně odkázal na písemnosti založené ve správním spise a žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 4. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 4. 2021, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky-Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-217/ZA-ZA12-ZA20-2021 ze dne 24. 6. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 6. 4. 2021 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je gruzínské národnosti, dorozumí se gruzínským a ruským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace a nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý a jeho manželka v současné době také žádá o udělení mezinárodní ochrany. Z Gruzie vycestoval letecky dne 24. 1. 2021 přes Turecko do České republiky, kam přicestoval téhož dne. O udělení mezinárodní ochrany

žádá, protože v době vlády Národního hnutí pracoval ve x, a když se změnila vláda, tak mu bylo vyhrožováno.

8. Při pohovoru dne 14. 4. 2021 sdělil, že ve x byl zařazen jako x, poté x a následně jako vedoucí x. Jeho potíže počaly, když se změnila vláda a byli propuštěni někteří x, kteří mu vytýkali, že jim nevystavil pozitivní potvrzení, aby byli propuštěni dříve na svobodu. Po změně vlády byla také šetřena kauza, která se týkala bití vězňů za předchozí vlády. Žalobci chodily výhružné SMS zprávy a byl ve vlasti také dvakrát fyzicky napaden, incidenty nehlásil, protože mu lidé, kteří ho napadli, sdělili, že by celá situace poté byla ještě horší. Vzhledem k tomu, že měl strach o rodinu, tak v roce 2017 odcestoval do Polska, kde první rok žil bez potíží, ale poté potkal další z propuštěných vězňů, kteří mu nadávali a následně ho fyzicky napadli. Toto napadení nikde nehlásil, protože se bál o svou manželku. V listopadu 2020 se vrátil do vlasti, aby podstoupil operaci oka, a poté opět odcestoval z Gruzie.
9. Žalovaný si obstaral informace o Gruzii, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky OAMP – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2021 č. j. OAM-217/ZA-ZA12-ZA20-2021 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že

výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

15. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl žalovaný s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast, apod. Žalovaný si také opatřil informace o Gruzii. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.
16. Ze správního spisu je zřejmé, že jediným důvodem, proč žalobce opustil zemi původu a požádal o udělení mezinárodní ochrany, byly problémy se soukromými osobami (bývalými x, kde pracoval). Žalobce uvedl, že v Gruzii nebyl politicky aktivní, v minulosti neměl problémy s tamními státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, neměl potíže kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení, pouze byl donucen podat výpověď z pracovního poměru ve x. K důvodům, proč opustil zemi původu, opakovaně poukazoval na to, že do České republiky přicestoval, protože mu je vyhrožováno soukromými osobami.
17. Pokud jde o námitku žalobce, že žalovaný neposuzoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, Městský soud v Praze podotýká, že podle ust. § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, proto v souladu s citovaným ustanovením neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.
18. Městský soud v Praze poukazuje na to, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud připomíná, že žalobce nevyužil možnosti obrátit se na policii a svou situaci neřešil s policií či státními orgány. K tomu, aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, by musely žalobci odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobce se na policii neobrátil a raději vlast opustil, nevyčerpal tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dlužích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu*

před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odepřena (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28). “Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, protože žalobce se nepokusil kontaktovat policii či jiný nadřízený státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobce státní orgány odepřely poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobce z pronásledování soukromými osobami představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobce není Gruzii možné považovat za bezpečnou zemi původu. U soukromých osob jako původců vážné újmy musí k samotné hrozbě vážné újmy přistoupit také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před těmito soukromými osobami (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62). Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za vážnou újmu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický a právní systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36). K dané problematice Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. Azs 17/2021 - 46 ze dne 13. 5. 2021 uvedl, že: „Žalovaný se možností obrátit se v případě výhrůžek na státní orgány v Gruzii zabýval v napadeném napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobkyně měla v případě obavy z jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky, které jí k tomu dává země původu. Tento závěr založil na Informaci MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017- LPTP, podle níž má v Gruzii každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, možnost obrátit se na policii. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako v členských státech EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání s ostatními zeměmi. Dále je v této zprávě uvedeno, že lze v případě nelegální činnosti policie či její nečinnosti podat stížnost na Generální inspekci policie. V případě nelegální činnosti prokuratury je možné podat stížnost na Generální inspekci Hlavní prokuratury. Příslušníci policie jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoli jiný občan země. Žalovaný tak ohledně možnosti obrátit se na gruzínské státní orgány dospěl k závěru, že v Gruzii existuje účinná policejní ochrana. Tento závěr převzal i městský soud. [27] K obdobnému závěru ohledně situace v Gruzii dospěl i NSS v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018 - 44, kde v případě žadatele, který taktéž nevyhledal žádnou pomoc v souvislosti s tvrzeňou šikanou od státních orgánů, v bodě [11] konstatoval: „Nadto lze ze zpráv vyčíst mírné zlepšení situace v Gruzii v otázce zachování osobních svobod, v nezávislém soudním procesu, politické pluralitě. Ze zpráv dále plyne, že v zemi funguje i možnost uplatnění práv občana na různých úrovních, vč. odvolání a přezkumu. Je možné se reálně domáhat prověření postupů policie, v zemi má rovněž poměrně silné postavení veřejný ochránce práv.“ Tento závěr potvrzují i další rozhodnutí NSS (srov. usnesení ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 271/2017 - 45, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018 - 27, či ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 Azs 239/2019 - 56). Stěžovatel tvrdí, že se na státní orgány neobrátil kvůli radě advokáta. Z podkladů, které si obstaral žalovaný, i z výše citované judikatury však vyplývá závěr, který je s radou advokáta v rozporu. Ani ze zpráv Amnesty International a Human Rights Watch nevyplývá, že by situace v Gruzii byla natolik závažná, že by mu státní orgány nemohly zajistit

ochranu v případě výhrůžek bývalého kolegy a věřitele. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel měl v zemi původu možnost se obrátit na státní orgány, přičemž této možnosti nevyužil.“

19. Dle informací obsažených ve správním spise je v Gruzii možné se obrátit na policii v případě, kdy se žadatel cítí ohrožen trestnou činností a vyšetřování zde pak probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Pokud se žalobce obává o sebe a svou manželku, tak policie v zemi původu jim bude dle informací obsažených ve správním spise schopna poskytnout adekvátní ochranu. Sám žalobce ve své výpovědi uvedl, že mimo problémů s osobami ve vlasti neměl žádné potíže, a to ani se státními orgány, vyjma situace v roce 2012, kdy byl donucen podat výpověď z pracovního poměru.
20. Žalobce také tvrdil, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, nicméně neprokázal, že by byl vystaven hrozbě jednání, které svou intenzitou odpovídá nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání. Závěry ohledně důvodů neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vyplývají z podkladů, které si obstaral žalovaný. Dle městského soudu nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu hrozila jedna z forem vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Je třeba také připomenout, že Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie je podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné, a že se žalobce do Gruzie dobrovolně vrátil. Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země - srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...). Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“* Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí. To se mu však v nyní projednávaném případě nepodařilo.
21. Žalobce také namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, protože si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. V případě aplikace institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Argument žalobce o

nedostatečných podkladech pro rozhodnutí žalovaného je tedy nepřiléhavý. Je naopak postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil pouze zprávu „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Teprve pokud by žalobce uvedl skutečnosti prokazující, že v jeho případě Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto skutečností a tvrzení žalobce ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.

22. Dle městského soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování či z hrozící vážné újmy v případě jeho návratu do vlasti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, *„žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocitoval natolik palčivě“*. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu *„Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).
23. Městský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Gruzie je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
24. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze problémy se soukromými osobami, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně